

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

per CASTANYS

EL CAVALL SALTADOR

En Joan, per convèncer un comprador feia l'elogi del seu cavall i deia així:

En plena selva un dia per salvar l'escomesa d'un rinoceront vàrem saltar persobre

Un altre dia vaig poder burlar la persecució dels pells roges, mercès a les dots de saltari del meu cavall.

A ciutat, no em preocupava que els automòbils m'investissin, car quan els tenia a dues passes, el cavall d'un bot els saltava.

Només li diré que un dia de tràfec, per sortir d'una situació compromesa, el meu cavall va saltar un *Foronda*.

El comprador, no es sabé resistir més. Admirat per les dots saltadores del cavall, es va decidir a comprar-lo.

Al anar a cloure el tracte quedaren en suspens. El cavall complint amb el seu deure, els acabava de fer el salt, que va ésser el definitiu.

UN CATALANET A IANQUILANDIA

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

En Redomat canviant productes europeus amb els indígenes d'aquells litorals, havia anant acumulant durant anys i més anys un immens tresor. Aquest tresor era amagat a l'illa de Pichincha i no passava un any que en Redomat no anés a Pichincha amb noves riqueses a engrandir el tresor.

El propòsit d'en Redomat, era fer una darrera correria, anar a cercar tot

el tresor acumulat en llargs anys de lluita i retirar-se a Catalunya on es faria bastir un gran palau i es donaria la vida fastuosa d'un príncep. Però ja és sabut que «home proposa i Déu disposa» i precisament fou aquest darrer viatge, el més accidentat i l'obstacle de què pogués realitzar el seu somni de vida fastuosa i regalada: Quan el «Gavilà» fondejà a la badia del tre-

sor en l'illa Pichincha, Redomat tot just llavors anuncià el seu propòsit de recollir el tresor i retirar-se i per celebrar-ho, donà a la tripulació llibertat per menjar i beure a dojo, mentre ell amb sos pilots anava amb la llanxa a recollir la seva fantàstica fortuna. Tot fent la travesia del «Gavilà» a terra, Redomat, anuncia al seu segon i als pilots que un cop a Barcelo-

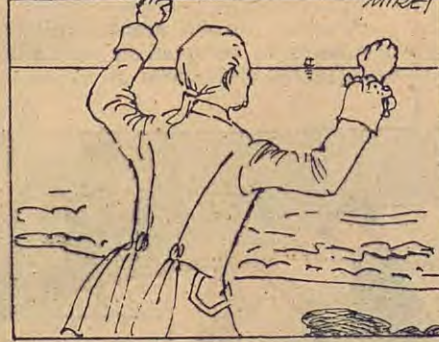
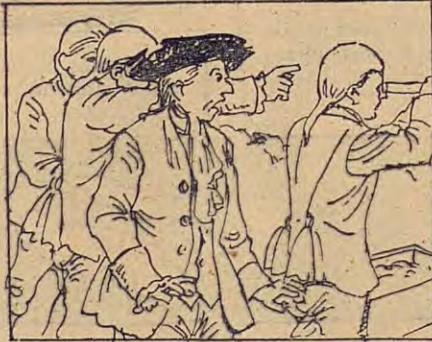
na, els regalaria el vaixell perquè a son retorn poguessin ells també enriquir-se.

Tot era satisfacció i cordialitat entre els tripulants del bot i poc pensaven que mentrestant a bord del «Gavilà» es tramava una conspiració, o millor dit es duia a cap un projecte estudiat desde llarg temps. El qui havia portat el moviment, era un tal

Strauser, mariner holandès d'allò més atrotinat moral i materialment, que en Redomat havia embarcat per llàstima. L'Strauser havia fomentat el descontent entre els mariners per fer-se a la millor oportunitat, amo del vaixell.

Per això, els conspiradors, havien estudiat els punts estratègics, i en veure el vaixell abandonat per en Redomat i els capitostos, cregué l'Strauser

arribat el moment cobejat. A una senyal convinguda entre el grup conspirador, assaltaren els llocs de comandament. Els addictes a Redomat, volgueren defensar-se, però es trobaren amb armes descarregades i sense municions a les cartutxeres (els de l'Strauser durant el xeflis, les havien buidades d'amagat) i així en un moment, el vaixell caigué en poder de l'Strauser i els seus

amics que es repartiren els càrrecs. L'Strauser es possessionà de la cabina d'en Redomat, es vestí de capità, i pistola en mà donà les ordres de llevar ancles i preparar la maniobra per salpar. En un moment el «Gavilà» desplega les veles, com gegantines ales, i el vent suau i favorable al pervers Strauser, allunyà la nau de la badia, fent-se cada cop més petita a la vista,

fins a perdre's en l'horitzó. Quan Redomat i els seus companys, atrafegats en desenterrar el tresor, s'adonaren que el «Gavilà» empenia el vol, ja no hi havia res a fer! La desesperació de Redomat i els seus companys fou indescriptible.

I poques confiances podien tenir que ningú anés a recollir-los puix era

l'illa en un lloc on raríssimament hi passava cap vaixell, que per això precisament l'havia escollida en Redomat, segur que el seu tresor estava ben guardat allí. — De què ens serviran aquí tantes riqueses acumulades?... — cridava en Redomat, i tots maleïen l'Strauser que endevinaren ésser l'autor de la jugada.

(Acabarà)

El criat nou

Dibuixos d'En CORNET

Don Joan estava sense criat feia ja dos o tres dies i, francament, aquella vida no li plavia gaire. L'haver-se de fer el llit cada matí fóra el que l'hauria amoïnada més si se l'hagués fet, però des del primer dia pensà que era millor no fer-lo. Al capdavall, per haver-lo de rebregar igualment a l'altra nit, per què tanta feina?

Però amb tot i restar solucionat aquest punt important, hi havia altres maldecaps que no el deixaven viure de gust. Per exemple: Don Joan tenia el costum de prendre la xocolata al llit. Ara bé, sense criat, calia que el pobre home es llevés, encengués el foc, desfés la xocolata, la portés al costat del llit, s'allités novament i hisses el plat amb la xicra i els melindros de la cadira on els havia deixat, fins al nivell del llit amb greu perill d'abocar el preciós líquid.

Tota aquesta maniobra el marejava molt al pobre don Joan i li feia perdre la gana. Després, li calia enllustrar-se les sabates, regar les plantes, treure el gos a passejar, espolsar la taula, raspallar la roba!...

Ja en fa de servei un criat, ja, pensava el pobre don Joan al tercer dia de portar aquest sistema de vida. Decididament, n'hauré de llogar un!

I posant en pràctica tot seguit la seva idea, anà a posar un anunci als diaris redactat en la següent forma:

«Fa falta criat, treballador i que obeeixi l'amo. Anirà a la font, escombrarà, farà el menjar i rentarà els plats.»

A l'endemà, al vespre, es presentà un jove, aparentment de fora, amb el seu farcell de roba, trajo de vellut i gorra negra.

— Es aquí que demanen un criat?
— Sí, senyor. Que ve a oferir-se, potser?

— A ferir-me? No senyor, no! I ara!
— Vull dir si vol servir-me.
— Veurà... sí... però, veurà... no...
— Bé, entenem-nos, sí o no?

— Es que jo... vull dir un servidor, sí, puc servir... per això, perquè sóc un servidor... però a casa, la mare sempre em deia que no servia per res...

— Sí que anem bé! I no has servit mai?

— No, perquè sóc inútil.

— Inútil?

— Sí, inútil pel servei.

— Doncs per què t'ofereixes per fer de criat?

— A poc a poc! Ja li he dit que no em fereixo ni em vull ferir. Jo sóc inútil per estret de pit, però res més.

Es bastant talòs, però em servirà. Li donaré pocs quartos, pensà don Joan; i afegí en alta veu:

— Bé, doncs, et llogaré. Et daré deu duros al mes, la vida i et vestiré.

— Ja m'agrada. Quan vol que comenci?

— Pots començar avui mateix. Vina, t'ensenyaré el pis, soparem i ja te'n podràs anar a dormir, que es fa tard.

Després d'haver-li ensenyat la cuina, la cambra de bany, el safareix i les demés dependències al seu càrrec, don Joan restà satisfet de la intel·ligència que el nou criat anava demostrant, excepte quan li demanà si la banyera era un dipòsit de banyes.

El sopar transcorregué sense entrebancs d'importància si exceptuem que el nou criat es mostrà molt estranyat de què no hi hagués gallines i gos sota la taula per arregar les engrunes.

— Cregui'm, senyor. Al poble així hi engreixem les bèsties. No sap el que es deixa perdre. Els pollets s'atipen i...

— Calli, calli! No vingui amb aquestes pocalotes, ara.

— Com! Pocalotes? Ja m'ho sabria dir per Nadal, quan els polls i els galls van a bon preu.

— Bé, bé, deixem-los córrer.

— Sí, deixar-los córrer és el que nosaltres fem. Corren d'ací d'allà i s'atipen.

— Deixi'l tregui-s'ho del cap!

— Què vol que em tregui del cap.

— Els galls i els polls.

— No n'hi tinc pas de polls al cap!

Cada dues setmanes em pitino!

per En GUILLEM D'OLORÓ

Vaja, és més talòs del que em creia, pensà don Joan, en anar-se'n a dormir.

A l'endemà, endebades esperà don Joan que el criat nou li portés la xocolata. Trucà i retrucà, i a la fi, veient que no venia, s'alçà del llit, es posà les sabatilles i la bata i anà a escri-dassar-lo.

El trobà despert però ajegut al llit, mirant estúpidament el sostre. En veure entrar son amo féu un sospir de satisfacció.

— Vaja, ja era hora que vinguess! Ja n'estava tip d'esperar-me al llit!

— Que vol dir! Que necessita que jo el cridi per llevar-se! — cridà don Joan, enutjat.

— Ai, ai! No va dir-me ahir que vostè em vestiria! Ja se'n desdieu? M'és igual, però sento que tingui tan poca paraula.

— Ai tabalo! Ja t'escàs vestint més que de pressa! I després vés a la font, escombra, fes-me l'esmorzar i renta els plats d'ahir vespre que no sé perquè els has deixat bruts! I corrents, vinga!

— Senyor meu! — respongué el criat, tot seriós i digne: — Vostè s'està bur-lant de mi!

— Com s'entén, grandíssim poca latxa!

— Sí, senyor, sí. Primer em diu que em vestirà, i ara vol que em vesteixi jo sol. Això rai, poc em fa res, però l'altre sí que m'atipa!

— L'altre què.

— L'altra informalitat que vol cometre. Vostè no digué en l'anunci que aniria a la font, que escombraria, que rentaria els plats i faria el menjar?

— Sí que ho vaig dir.

— Doncs per què no ho fa?

— Qui?

— Vostel!

— Jo! Vostè és el que ha de fer-ho!

— exclamà, sorprès, don Joan.

— I ara! Miri l'anunci. Si no fos així no m'hauria llogat pas!

I desplegant un diari ensenyà l'anunci a don Joan, qui, astorat, veié que per una petita errada d'impremta, deia així:

«Fa falta criat treballador i que obeeixi. L'amo anirà a la font, escombrarà, farà el menjar i rentarà els plats.»

— I s'ha llogat creient que tot això ho faria jo! Bé és prou talòs.

— Si això en diu ésser talòs! Llogar-se perquè treballi l'amo! Però si no li convé, ja plego, ja, home, no s'impacient!

Don Joan segueix sense criat.

GUILLEM D'OLORÓ

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L'ARANYETA D'OR

— Sóc jo, bona àvia; les meves germanastres m'han fet venir per demanar-te llum.

— Ja les conec! — respongué la bruixa. — Roman a casa meua i si em serveixes bé, de llum no te'n mancarà pas. — I adreçant-se a les portes féu: — Eil les meves portes, ei els meus fi-

quintar de blat del que hi ha al graner i triaràs els grans de moresc que hi han barrejats. Procura fer-ho tot ben fent puix si no ho féssis, en tornar el vespre et menjaria a tu!

I de seguida començà a roncar.

Na Feodora se n'anà a la cuina i començà a plorar, mes tot seguit oi

ta d'Or estava acabant de triar els grans de moresc i separant-los del blat!

Podeu comptar la joia de la Feodora; fins li queien les llàgrimes d'agraïment. Agafà l'Aranyeta per acaronar-la, i oi que li deia:

— Tot està ja fet i tan sols has de pensar en fer el menjar de Baba-Groixnia.

I en havent dit això, féu un bot i es va ficar dins de la capseta.

Cap al tard, na Feodora començà de parar la taula, i al cap d'una estona cavalcà pels aires el genet negre i de seguida caigué la nit embolcallant-ho tot amb son mantell negre; hom només veia la claredat espargida pels ulls de les calaveres. Per fi, els arbres cruixiren sota la força del vent huracanat que feia un tarrabastall esglaiador; la fullaraca seca giravoltà arremolinada i aparegué la bruixa a cavall del morter i eixí tot seguit la Feodora per rebre-la.

— Està tot fet, ja? — preguntà la Baba-Groixnia.

— Tot, àvia; pots mirar-ho tu mateixa.

La bruixa quedà admirada que no hi hagués res per fer i s'assegué a la taula per sopar.

— Ei, els meus fidels servidors! — cridà. — Veniu a moldre'm el blat. — I aparegueren en l'aire dotze mans d'esquelet que agafaren el blat del graner, i en un dir Jesús el deixaren mòlt. Després, la bruixa començà de menjar i beure com el dia abans; encengué la pipa, es ficà al llit i ordenà a la Feodora:

— Noia! — Demà faràs tot el mateix que has fet avui, i demés, agafaràs

dels forrellats: Obriu-vos!

I aquelles mans d'ossos i aquelles portes s'obriren, la bruixa entrà seguida de la nostra amigueta i tot seguit tornaren a tancar-se al darrera d'elles. Quan foren a dintre, la bruixa es deixà anar al damunt d'un banc i demanà a Feodora que li servís el sopar que era al forn. Encengué una teia en l'ull d'una calavera i començà de treure el sopar del forn i de servir-lo a Baba-Groixnia. No cregueu pas que es tractés del sopar d'una persona. Allò era el sopar de deu persones al menys; però tot ho va anar engolint amb una voracitat que embassardia. Després li va anar duent vins, cervésa, aiguardent i tota mena de begudes que guardava a la bodega, i en docs minuts quedaren tots els gerros eixuts. Després carregà una pipa amb tabac i tot fumant se n'anà al llit. Quan ja hi féu cridà a Feodora i li digué:

— Noia! Demà t'has de llevar de bon matí; tens de netejar-ho tot ben net i tens d'escombrar-ho tot ben escombrat; has de fer-me el menjar i rentar la roba. Després mesuraràs un

que l'Aranyeta d'Or li deia:

— No t'amoïnis; menja el que ha quedat del sopar i vés-te'n a dormir. Demà ho arreglarem tot.

L'endemà es despertà Feodora que encara era fosc. Mentre es vestia veié que els ulls de les calaveres s'apagaven i tot seguit passà pels aires i desaparegué al lluny aquell cavaller blanc. Després començà de clarejar el crepuscle. Baba-Groixnia eixí al pati; féu un xisclé i aparegué al seu davant el morter amb la pica-mà i l'escombra. Pels aires passà el cavaller roig regolant-li l'ampli mantell amb el càlid vent del matí. Immediatament sorgí el sol radiant per l'horitzó. La bruixa va asseure's en el morter i s'allunyà pegant-li amb la pica-mà i esborrant les senyals que deixava, amb l'escombra.

Feodora recorregué la cabana de la bruixa i restà meravellada de tanta riquesa com hi havia per tots els indrets de la cabana; després es recordà del gavadal de feina que tenia per fer; mirà al seu voltant i, de sobte, veié com tot el treball anava apareixent tot fet; anà al graner i veié com l'Aranyeta

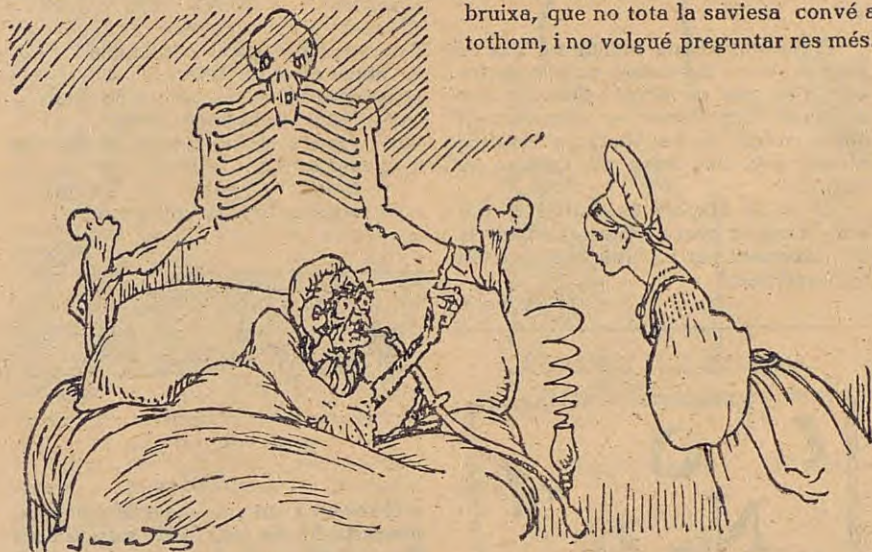

un quintar de llavors de cascall i en treuràs tots els grans de terra que hi hagi barrejats; només que te'n deixis un, pobre de tu! Et menjaré! — I es

cant un cavall negre com l'atzabeja, qui és?

— Es mon Vespre-Obscur!

La Feodora pensà amb aquelles misterioses dotze mans d'esquelet, però es recordà del que li havia dit la bruixa, que no tota la saviesa convé a tothom, i no volgué preguntar res més.

tombà d'esquena i començà a roncar.

La Feodora no es desesperà: tenia confiança amb l'Aranyeta d'Or, i l'endemà, quan la bruixa fou a fora, veié que tota la feina apareixia feta i les llavors de cascall destriades dels grans de terra que tenien barrejats. Passà la jornada sargint la roba, i cap al vespre tornà la bruixa, passà revista de tot i s'assegué a taula, exclamant:

— Ei, els meus fidels servidors! Veniu a premsar la llavor de cascall. — I aparegueren les dotze mans d'esquelet, que en un dir Jesús hagueren tret tot el suc de les llavors.

La bruixa es menjà totes les viandes que la Feodora li havia preparades, i tot sopant li digué.

— Noia! Es molt estrany que no em preguntis ni em diguis mai res: Que potser t'has tornat muda?

— Bona àvia — féu la nostra amiga; — si m'ho permets et preguntaré unes coses...

— Pregunta el que vulguis, però ten compte que no tota la saviesa és bona a tothom.

— Només vull preguntar-te qui és un cavaller vestit de blanc, amb l'arnés tot blanc, qui cavalcava un cavall blanc, el qual vaig trobar mentre venia cap a la teva cabana?

— Es el meu Dia-Clar! — féu la bruixa.

— I aquell altre genet que vaig trobar un xic més tard, vestit de roig, amb l'arnés tot roig, cavalcant un corser roig, qui és?

— Es el meu Sol-Fulgent!

— I un cavaller vestit de negre amb l'arnés també ben negre, qui vaig trobar prop de la teva cabana, caval-

Aleshores Baba-Groixnia li digué:

— Fas bé en no preguntar més que les coses que has vistes a fora de la cabana; a mi no em plau pas que es fiqui ningú en les coses de dintre casa meva; però ara em toca preguntar a

mi: Com t'ho arregles per complir tots els encàrrecs que et faig abans d'anar-me'n?

— Es la benedicció de la meva bona mare que m'ajuda.

Així que la bruixa oí aquelles paraules semblà que l'havia picada un escorçó. Pegà un bot, i tot empenyent la noia cap enfora, deia:

— Vés-te'n!... vés-te'n!... filla beneïda!... A casa meva no hi poden haver ànimes beneïdes!... Fora de casa!... — I en essent al pati agafà un cap de calavera, el clavà a la punta d'un bastó i el donà a la Feodora, dient-li:

— Té. Aquí tens la llum que cal a

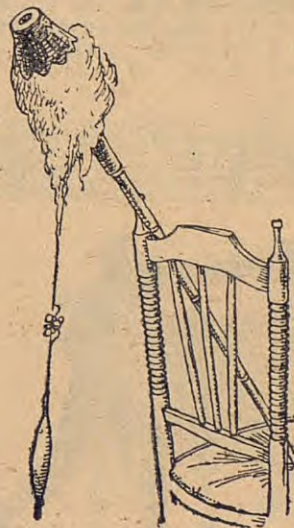
la marastra i a les teves germanastres.

La nostra amiga començà a córrer pel bosc guiada per l'Aranyeta d'Or i la llum dels ulls de la calavera. Quan fou de dia els ulls lluminosos s'apagaren ells sols i tingué la temptació de llençar aquell horribil cap, però oí que aquella boca descarnada i sense dents li deia: «No em llencis; emporta-te'm amb tu!» i seguí fent via.

Cap al vespre arribà a la casa de la seva marastra, i els ulls de la calavera ja tornaven a fulgar d'aquella faisó tan sinistra. Trucà la porta i anà a obrir-la la germanastra gran. Així que fou obert, els ulls de la calavera es fixaren en els de la germanastra, la qual caigué morta com si li hagués caigut un llamp. Eixí corrent per veure el que passava la seva marastra, i els ulls es clavaren ferotges en els d'ella i també caigué morta allí mateix. Les altres dues germanastres, esgarrifades, cuitaren d'amagar-se, i la Feodora, plena de basarda, llençà el cap a fora de la casa; però tot just tocà a terra tornà a alçar-se en l'aire, entrà per la fumera i perseguí les altres dues germanastres, i en trobar-les, fità els raigs dels seus ulls en els de les dues noies i quedaren mortes a l'instant. L'endemà la Feodora enterrà el cap de calavera al bosc, tancà la casa amb clau i se n'anà a la ciutat a demanar acolliment a una velleta que vivia sola. Un dia digué a la velleta:

— Avia; tot el dia sense fer res m'avorreix. Si em volguessis comprar lli jo el filaria i així m'entretindria.

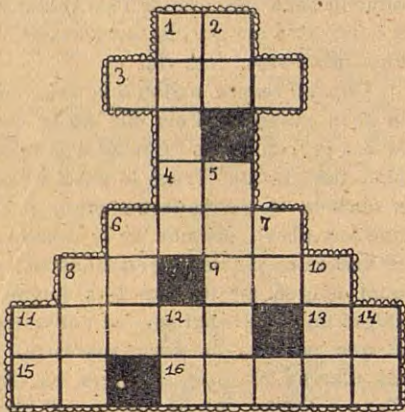
La velleta li'n comprà tot seguit. La Bella Feodora l'agafà, però li ocorregué que així que tingué la filosa i el fus a punt de treball s'adormí profundament. L'Aranyeta eixí de la capsà i començà de filar el lli amb tanta pressa, que al cap de poc ja estava tot el

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

MOTS CREUATS

Horitzontalment: 1 Part del cos. 3 Per caminar. 4 Plural de *i*. 6 On viuen els conills de bosc. 8 De la música. 9 Sobre el coll. 11 Per què serveixen els ulls. 13 Metall preciós. 15 Al joc de cartes. 16 Nom de dona.

Verticalment: 1 Nom de la Mare de Déu. 2 Per pescar. 5 Per endolcir. 6 En el cos. 7 Que té salut. 8 Número parell. 10 Que no n'hi ha gaire. 11 Part del cos. 12 Per pescar. 14 Nota musical.

GEOGRAFIA PINTORESCA

(Llocs on no he estat mai)

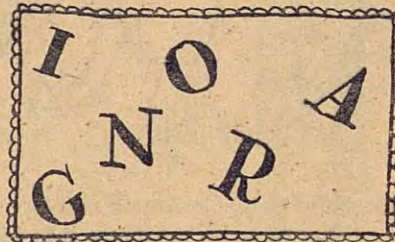
Nàpols. — Població famosa pels *macaroni* i *tallerini*, pel vi i pel Vesubi. Hi ha un castell molt antic que en diuen el Castelnuovo i hi ha vaga perpètua d'escombriaires. De la neteja dels carrers se'n cuiden les rates, i de matar les mosques, les aranyes. Fora d'això, les fondes són senzilletes, però fan fàstic, i el port és bell, però porc. Hi ha una dita que diu: «Veure Nàpols i morir», i encara que molts viatgers han volgut fer creure que significava morir d'admiració o morir perquè no cal pas veure mai més res després d'haver vist allò, jo crec més ben fundada l'opinió que tradueix: «Veure Nàpols i morir... de fàstic».

El Vesubi és una muntanya que es permet certes brometes, com la de fumar, i no pas en pipa, i d'enviar rius de lava. Això darrer es comprèn. El pobre volcà, cansat de tanta brutícia al seu peu, vol *lavar* els carrers de Nàpols.

El vi de Nàpols és molt bo. Per això la major part de carrers són torts de naixement per facilitar la circulació dels embriacs.

MARC POLO

LLETRES ESCAMPADES

Tenint en compte aquestes lletres cal trobar el nom d'una població de Catalunya.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

A cert geperut un dia diuen que li van robar la levita que tenia dalt d'un terrat a assecar.

I quan en el següent dia el geperut ho sabé exclamà amb gran alegria:

— Vulga Déu que et vinga bé!
PAU PALLÚS

— Està bo, don *Eduardo*?
— Sí; per mal mai he jagut.
— Doncs, gasta bona salut?
— Què tinc de gastar, La guardol!
* * *

Aquí un gramàtic hi havia que de nínxol ha canviat perquè en els del seu costat hi ha faltes d'ortografia.

D MAS CALVET

— Ja ha publicat la novel·la el teu amic en Bernat?
— Sí. — Que tal, com li ha anat?
— Ha fet la *primera pela*.
— Doncs és dir, que ha fet fortuna potse acabant l'edició?
— Mal m'has entés; vull dir jo que tan sols n'ha venut una.

F. X. TOLDRÀ

JEROGLIFIC

FAULES D'ISOP

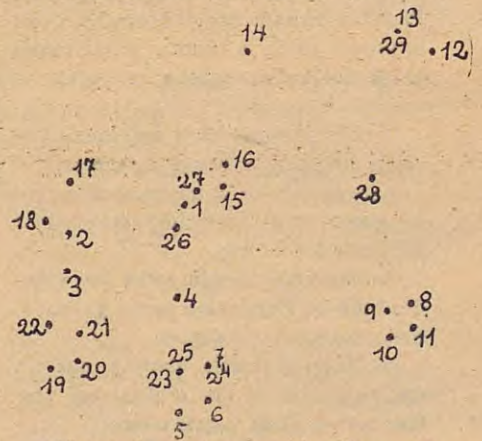
II — *L'alosa*

Presca en un llaç, una alosa deia, plorant: Ai de mi, ocell miserable i desgraciat!

No he robat a ningú ni or ni plata ni res de preu, i sols un gra de blat m'ha causat la mort!

Moralitat: Es dirigeix la falla als qui s'exposen a gran perill per un infim guany.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

GRAN CONCURS

DEL TEMPS ANTIC

El cèlebre orador atènès Demòstènes estava un dia perorant davant el tribunal en defensa d'un acusat per al qual es demanava la pena de mort. Els jutges, pel que es veu, aquell dia no estaven per discursos i s'entretienien en parlar entre ells i distreure's fent un xiberrí que quasi no deixava sentir l'orador. Cal tenir en compte que a Atenes el tribunal es composava de cinc cents jutges anomenats helias-tes, el quals sentenciaven per votació, essent, per tant, a la vegada, jutges i jurats.

Demòstènes, amoïnats en veure que no lograva fer-se escoltar, començà de contar un conte.

— Una vegada, digué, un home que anava de camí, va llogar un ase. Hi muntà, i el propietari de l'ase li anava al costat per fer-li de guia.

Els jutges, sentint que anava de conte, van eixorir-se i escoltaren amatents i silenciosos. Demòstènes, prosseguí:

«Feia molt sol, i en la primera parada que feren, el viatger va assegurar sota el ventre del ruc per tenir una mica d'ombra. El guia, però, protestà dient que hi havia de seure ell, que ell li havia llogat sols el ruc i no la seva ombra.

»Acudiren al tribunal i exposaren sos punts de vista: el viatger, dient que l'ombra era inseparable de l'ase i que en llogar aquest havia llogat també l'ombra; el guia sostenint que l'ombra de l'ase no era per llogar.»

El tribunal escoltava interessadíssim el conte de Demòstènes per veure com acabaria. Llavors clamà l'orador:

— O, atenesos! La miserable disputa sobre un ase captiva vostra atenció i la defensa de la vida d'un home no us interessa!

Els jutges compregueren la lliçó, callaren i escoltaren la defensa.

Deixa'm pujar aquesta roca.

Tornem a baixar.

Bol! Ara m'he deixat el llac a dalt!

Qui no té memòria ha de tenir... braços.

Passa endavant; que no me'l tornés a descuidar.

Ara m'he descuidat a mi mateix!

(De Pierrot)

SENTÈNCIES FAMOSES

Una casa de salut és un edifici ple de malalts. — PASTEUR.

La intel·ligència i les puces són les coses més ben repartides. Ningú es queixa de tenir-ne poc. — SALOMÓ.

Si tots visquéssim com Diògenes, en una bóta, els carrers semblarien cellers. — ARISTÒTIL.

JEROGLÍFIC

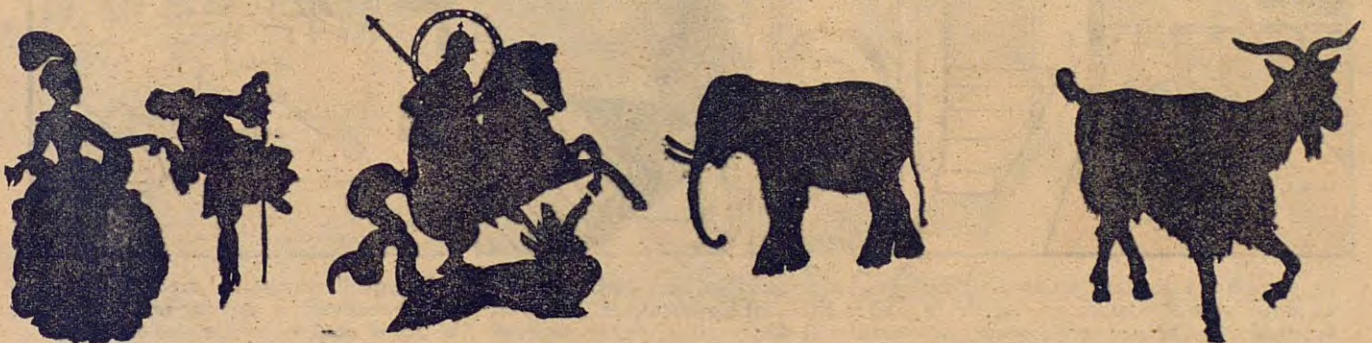
Solucions al número passat

Frase feta: *Tirar al dret.*

Jeroglífic: *Balanç.*

Rodolins incomplets: Enfilada en una escala. I l'escala s'ha tombat. Assseguda a la galleda.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 357. — Carme Minguell N.º 358. — Josefina Casabajó

N.º 359. — Núria Pons

N.º 360 — Agnès Pons

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

EL CONFLICTE DE L'ILLA DE X.

músca i lletra de Serra maura

Un cop vàreig abraçat el meu amic que tornava de l'illa de X, me'l vaig endur a dinar, car estava desitjós de saber el motiu de la seva tornada.

— No te n'estranyis — em digué. — L'illa de X era un Edèn, però ara s'és tornada del tot inhabitable. Ja veuràs: tenia jo allí un amic manya d'ofici i molt bon jan, però donat a les idees

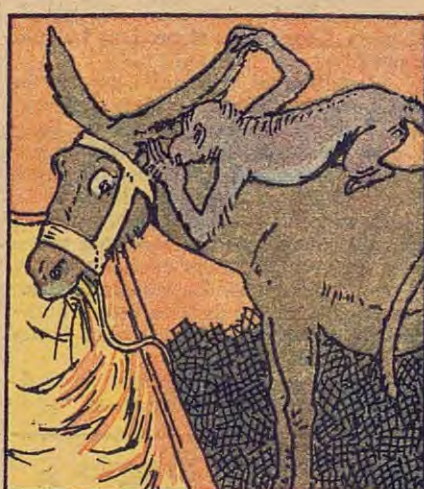
més avançades. Jo prou li deia: — Noi, si vols llegir la premsa roja no la deixis, almenys, per tot arreu, car això no és una menja per a tots els paps.

Per bé que ell no em feia cas, jo tenia tota la raó. Massa que després vàrem saber-ho! De nit, quan tothom dormia, un grup format per un simi, un lloro i un mussol convidat per la mi-

xeta de casa, es sadollaven d'aquelles lectures dissolvents i aprenien d'odiar el tirà. Així es crea el «Comité de bestioles lliures» i llur membres es dediquen al proselitisme amb un èxit deci-

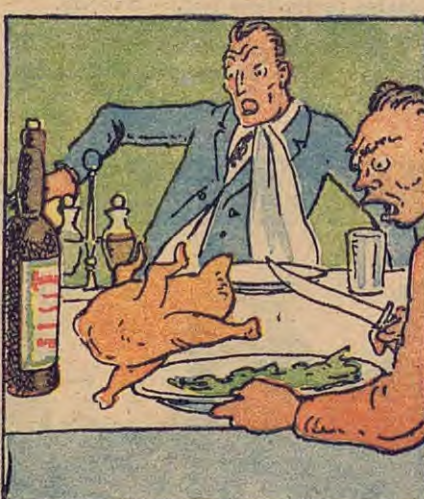
siu. El gat creà en poques nits, un nombros partit de gats amants de la llibertat. El simi es cuidà de fer-ho arribar a molts altres companys d'escavatge, començant per l'ase del nostre establiment.

En pocs dies totes les bèsties de l'illa es prepararen a rompre el jou de la servitud. No n'hi havia una que no estigués en le secret. Fins les bèsties reputades com a més fidels i amigues del home! Un bon observador hauria pogut descobrir en certes ocasions entre el

gos i el canari (per exemple), unes mirades altament significatives. Per fi, en arribar el dia, o millor dit, la nit convinguda, un gall policromat, obeint secretes instruccions, llençà el terrible crit de revolta, notificant-lo a cops de clarí.

En aquell moment, el meu amic i jo ens disposàvem a menjar-nos un pollastre, el qual, en sentir el clarí de la conjuració, fugí del plat, deixant-nos amb un pam de boca oberta i els ulls també oberts al terrible conflicte que ja havia esclatat. *(Seguirà)*